DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU

10 lutego | Nr. 4 | Rok 1934.

Cena numeru pojedyńczego 75 gr, z przesyłką zwyczajną 90 gr, poleconą 1 zł 40 gr. Prenumerata kwartalna 6 zł. Cena ogłoszeń za tekstem od wiersza 1 m/m szpalty redakcyjnej 40 gr, tabelaryczne i cyfrowe 80 gr. Materjał redakcyjny oraz ogłoszenia, które na mocy przepisów obowiązujących podlegają opublikowaniu w „Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu", należy kierować do Administracji, Rymarska 3, Tel. redakcji Min. Sk. 12.12.61, tel. Administracji Min. Sk. 11.05.08.

Za terminowy druk ogłoszeń Administracja nie odpowiada. Konto czekowe w P.K.O. Nr. 30305.

TREŚĆ DZIAŁU URZĘDOWEGO:

Wyszły z druku Nr. Nr. 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8 i 9 Dziennika Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej z r. 1934, zawierające m. in. treść następującą:

Nr. 3, poz. 10—Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 27 grudnia 1933 r., w porozumieniu z Ministrem Skarbu o częściowej zmianie i uzupełnieniu rozporządzenia z dnia 21 stycznia 1932 r. w sprawie ustalania wysokości niektórych morskich opłat portowych.

poz. 12—Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 30 grudnia 1933 r. w sprawie zmiany rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 września 1932 r. o monopolu spirytusowym, opodatkowaniu kwasu octowego i drożdży oraz sprzedaży napojów alkoholowych.

Nr. 5, poz. 34—Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 15 listopada 1933 r. w sprawie wymiaru podatku spadkowego i od darowizn na obszarze b. dzielnicy rosyjskiej.

poz. 35—Rozporządzenie Ministrów: Skarbu, Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Spraw Wewnętrznych z dnia 23 grudnia 1933 r. w sprawie zakresu stosowania rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o przejmowaniu na własność Państwa gruntów za niektóre należności pieniężne.

poz. 36—Rozporządzenie Ministrów: Rolnictwa i Reform Rolnych, Skarbu, Spraw Wewnętrznych i Sprawiedliwości z dnia 12 stycznia 1934 r., wydane w porozumieniu z Ministrem Opieki Społecznej w sprawie wykonania rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o przejmowaniu na własność Państwa gruntów za niektóre należności pieniężne.

poz. 37—Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 16 stycznia 1934 r. o wypuszczeniu biletów skarbowych Serji V.

Nr. 7, poz. 55—Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 16 stycznia 1934 r. o zmianach w rozporządzeniu z dnia 31 stycznia 1931 r. w sprawie wykonania ustawy o monopolu zapałczanym.

Nr. 9, poz. 77—Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 27 stycznia 1934 r. w sprawie zmiany rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 13 stycznia 1933 r. o stosunku służbowym, uposażeniu i zaopatrzeniu emerytalnem pracowników „Polskiego Monopolu Tytoniowego", „Państwowego Monopolu Spirytusowego" i „Polskiego Monopolu Solnego".

35.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 20 stycznia 1934 r.

w sprawie terminu płatności uposażenia.

Na podstawie art. 17 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 663), art. 17 ust. (1) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu wojska (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 664), art. 4 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu sędziów w sądownictwie powszechnem i administracyjnem oraz prokuratorów (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 665) i art. 8 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu oficerów i szeregowych Policji Państwowej i Straży Granicznej (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 666) zarządza się, co następuje:

§ 1. (1) Uposażenie funkcjonarjuszów państwowych, żołnierzy zawodowych, sędziów i prokuratorów oraz oficerów i szeregowych Policji Państwowej i Straży Granicznej wypłaca się miesięcznie zgóry w pierwszym dniu każdego miesiąca. Jeżeli dzień ten jest wolny od zajęć służbowych, wówczas wypłata uposaże-

nia następuje w najbliższym poprzednim dniu zajęć.

(2) Należności, których wymiar może być ustalony jedynie na podstawie już dokonanych prac, wypłaca się miesięcznie zdołu.

§ 2. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Prezesowi Rady Ministrów, Ministrowi Skarbu oraz właściwym ministrom.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 lutego 1934 r.

Prezes Rady Ministrów:
(—) *J. Jędrzejewicz.*
Minister Skarbu:
(—) *Wł. Zawadzki.*
(Dz. U. R. P. Nr. 8, poz. 63).

36.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 20 stycznia 1934 r.

o zaopatrzeniu emerytalnem prowizorycznych funkcjonarjuszów państwowych.

Na podstawie art. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o zmianie ustawy z dnia 11 grudnia 1923 r. o zaopatrzeniu emerytalnem funkcjonarjuszów państwowych i zawodowych wojskowych (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 668) i art. 7 ust. 3 ustawy z dnia 11 grudnia 1923 r. o zaopatrzeniu emerytalnem funkcjonarjuszów państwowych i zawodowych wojskowych (Dz. U. R. P. z 1931 r. Nr. 42, poz. 380) w brzmieniu, ustalonem ustawą z dnia 18 marca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 26, poz. 239) oraz rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 668) zarządza się, co następuje:

§ 1. Używane w rozporządzeniu niniejszem określenie „ustawa emerytalna" oznacza ustawę z dnia 11 grudnia 1923 r. o zaopatrzeniu emerytalnem funkcjonarjuszów państwowych i zawodowych wojskowych (Dz. U. R. P. z 1931 roku Nr. 42, poz. 380) ze wszystkiemi późniejszemi zmianami.

§ 2. (1) Funkcjonarjuszami prowizorycznymi w rozumieniu rozporządzenia niniejszego są mianowani do odwołania (prowizorycznie): urzędnicy i niżsi funkcjonarjusze państwowi, pracownicy państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon", oraz funkcjonarjusze administracjii Lasów Państwowych.

(2) Funkcjonarjuszami prowizorycznymi w rozumieniu rozporządzenia niniejszego są również nauczyciele tymczasowi wszystkich szkół państwowych i publicznych, pozostający na etacie Państwa, którzy wstąpili do służby nauczycielskiej po 1 stycznia 1927 r.

§ 3. Funkcjonarjusze prowizoryczni, pozostający na służbie w dniu wejścia w życie rozporządzenia niniejszego lub po tym dniu mianowani, jak również wdowy i sieroty po nich, mają prawo do zaopatrzenia emerytalnego według zasad, określonych w rozporządzeniu niniejszem.

§ 4. Do funkcjonarjuszów prowizorycznych oraz wdów i sierot po nich stosuje się odpowiednio przepisy ustawy emerytalnej, dotyczące stałych funkcjonarjuszów państwowych, ze zmianami, wynikającemi z rozporządzenia niniejszego.

§ 5. W razie zbiegu uprawnień do zaopatrzenia na zasadzie ustawy emerytalnej i na zasadzie rozporządzenia niniejszego uprawniony korzysta z prawa wyboru.

§ 6. Gdy właściwe przepisy służbowe uzależniają trwanie służby prowizorycznej ponad pewien okres od zgody funkcjonarjusza, odmowa z jego strony dalszego pełnienia tej służby jest równoznaczna z dobrowolnem wystąpieniem ze służby i pociąga utratę praw emerytalnych. To samo dotyczy odmowy dalszego pełnienia służby prowizorycznej po upływie okresu, na jaki funkcjonarjusz prowizoryczny został mianowany.

§ 7. Do funkcjonarjuszów prowizorycznych mają odpowiednie zastosowanie przepisy o komisjach lekarskich dla stałych funkcjonarjuszów państwowych.

§ 8. (1) Przy obliczaniu funkcjonarjuszom prowizorycznym wysługi emerytalnej, służbę prowizoryczną traktuje się narówni ze służbą stałą.

(2) Przy zaliczaniu funkcjonarjuszom prowizorycznym czasu służby przygotowawczej (praktyki) w myśl art. 37 p. 1 ust. 2 ustawy emerytalnej nominacja prowizoryczna jest równoznaczna z mianowaniem na stałe.

§ 9. (1) Objęcie przez emerytowanego funkcjonarjusza (stałego lub prowizorycznego) stanowiska prowizorycznego jest reaktywacją w rozumieniu art. 10 ustawy emerytalnej i pociąga utratę prawa do poprzednio przyznanej emerytury.

(2) Emerytowanemu funkcjonarjuszowi stałemu, powołanemu do czynnej służby prowizorycznej, z którym następnie prowizoryczny stosunek służbowy został rozwiązany, przyznaje i wymierza się emeryturę na zasadzie rozporządzenia niniejszego, z zastrzeżeniem postanowienia art. 10 ust. 2 zdanie 2 ustawy emerytalnej.

(3) Emerytowanemu funkcjonarjuszowi prowizorycznemu, powołanemu do czynnej służby stałej, po przeniesieniu w stan spoczynku, przyznaje i wymierza się emeryturę na zasadzie ustawy emerytalnej z zastrzeżeniem jej postanowienia, zawartego w art. 10 ust. 2 zdanie 2.

§ 10. Emerytowani funkcjonarjusze państwowi, którzy przed wejściem w życie rozporządzenia niniejszego zostali powołani do czynnej służby prowizorycznej, podlegają rozporządzeniu niniejszemu, o ile ich prowizoryczny stosunek służbowy nie zostanie rozwiązany przed 1 stycznia 1935 r.

§ 11. (1) Prawo do odprawy na mocy art. 44 ustawy emerytalnej służy wszystkim funkcjonarjuszom prowizorycznym, z którymi został rozwiązany stosunek służbowy i którzy nie nabyli prawa do emerytury jedynie z powodu braku wymaganej wysługi emerytalnej, o ile przytem ostatnio nieprzerwanie pełniona służba trwała co najmniej 12 miesięcy.

(2) Jeżeli prawo do odprawy przewidują również właściwe przepisy służbowe, uprawniony korzysta z prawa wyboru.

§ 12. Postanowienia właściwych przepisów służbowych o odpowiedzialności funkcjonarjuszów państwowych, przeniesionych w stan spoczynku, za występki służbowe, których dopuścili się w czasie czynnej służby, odnoszą się również do funkcjonarjuszów prowizorycznych, otrzymujących emeryturę.

§ 13. Funkcjonarjusze prowizoryczni, objęci rozporządzeniem niniejszem, z dniem jego wejścia w życie przechodzą do ubezpieczenia w Państwowym Zakładzie Emerytalnym. Z tą datą ustaje dotychczasowe ubezpieczenie tych funkcjonarjuszów w instytucjach ubezpieczeń społecznych. Przekazanie składek ubezpieczeniowych Państwowemu Zakładowi Emerytalnemu nastąpi na zasadach, określonych w rozporządzeniu Rady Ministrów, przewidzianem w art. 7 ust. 5 ustawy emerytalnej. Na tych samych zasadach nastąpi również rozrachunek Państwowego Zakładu Emerytalnego ze Skarbem Państwa z tytułu opłat za lata zaliczalne do emerytury, za które Państwowy Zakład Emerytalny nie otrzyma składek ubezpieczeniowych.

§ 14. Przy zaliczaniu do wysługi emerytalnej funkcjonarjuszom prowizorycznym, objętym rozporządzeniem niniejszem, okresów służby lub pracy, odbytych przed dniem 1 lutego 1934 r. nie stosuje się, z zastrzeżeniem postanowień § 8 ust. (1) rozporządzenia niniejszego, zmian, wprowadzonych do art. 37 p. 2 ust. 1 i 2 i art. 38 lit. b ustawy emerytalnej rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 668).

§ 15. Zaopatrzenia emerytalne funkcjonarjuszów prowizorycznych i ich rodzin są wolne od państwowego podatku dochodowego.

§ 16. Postanowienia art. 10 ustawy z dnia 18 marca 1932 r. o zmianie niektórych przepisów, dotyczących zaopatrzenia emerytalnego funkcjonarjuszów państwowych i zawodowych wojskowych (Dz. U. R. P. Nr. 26, poz. 239) mają zastosowanie do funkcjonarjuszów prowizorycznych oraz wdów i sierot po nich.

§ 17. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrowi Skarbu.

§ 18. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 lutego 1934 r.

Prezes Rady Ministrów:
(—) *J. Jędrzejewicz.*

Minister Skarbu:
(—) *Wł. Zawadzki.*

(Dz. U. R. P. Nr. 8, poz. 64).

37.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW: SKARBU, PRZEMYSŁU I HANDLU ORAZ ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 30 grudnia 1933 r.

w sprawie zwrotu ceł przy wywozie lnu i pakuł lnianych.

Na podstawie art. 7 punkt d) ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. w przedmiocie uregulowania stosunków celnych (Dz. U. R. P. Nr. 80, poz. 777) zarządza się, co następuje:

§ 1. Przy wywozie zagranicę lnu i pakuł lnianych, wytworzonych na polskim obszarze celnym, przyznaje się zwrot cła, uiszczonego za sprowadzone z zagranicy i użyte do wytwarzania powyższych produktów urządzenia, według następujących norm:

za 100 kg	lnu trzepanego i lnu czesanego	zł 10.—
za 100 kg	pakuł lnianych — wyczesek (kądzieli) — oraz pakuł lnianych trzepanych i szarpanych	„ 5.—

Wymienione towary nie mogą zawierać paździerzy lub innych zanieczyszczeń więcej niż: len trzepany — 10%, len czesany — 4%, pakuły lniane — wyczeski (kądziele) — 8% oraz pakuły lniane trzepane i szarpane — 13%.

§ 2. Zwrot cła z tytułu, wymienionego w § 1 rozporządzenia niniejszego, uskutecznia się zapomocą kwitów wywozowych, wystawianych przez wszystkie kolejowe, morskie, rzeczne oraz pocztowe urzędy celne na podstawie zaświadczeń Ministerstwa Przemysłu i Handlu po stwierdzeniu wywozu towarów zagranicę.

§ 3. Kwity wywozowe opiewają na okaziciela, ważne są w przeciągu roku od daty ich wystawienia i służą do otrzymania w gotówce przyznanego zwrotu cła.

Wykaz urzędów celnych, upoważnionych do realizowania wymienionych kwitów wywo-

zowych, oraz tryb postępowania przy realizowaniu tych kwitów ustala Minister Skarbu i ogłasza w Dzienniku Urzędowym „Monitor Polski".

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 15 stycznia 1934 r. Jednocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie z dnia 12 kwietnia 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr. 41, poz. 355).

Minister Skarbu:
(—) *Wł. Zawadzki.*

Minister Przemysłu i Handlu:
(—) *Zarzycki.*

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:
(—) *Nakoniecznikow-Klukowski.*

(Dz. U. R. P. Nr. 3, poz. 11).

38.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 3 stycznia 1934 r.

w przedmiocie przesunięcia na rok 1934 terminu do składania zeznań o dochodzie z art. 50 ustawy o państwowym podatku dochodowym.

Na podstawie ustępu drugiego art. 120 ustawy o państwowym podatku dochodowym (Dz. U. R. P. Nr. 58 z roku 1925, poz. 411) — zarządza się, co następuje:

§ 1.

Termin do składania przez osoby fizyczne i spadki wakujące (nieobjęte) zeznań o dochodzie, wyznaczony w art. 50 ustawy o państwowym podatku dochodowym (Dz. U. R. P. Nr. 58 z r. 1925, poz. 411) przesuwa się na rok podatkowy 1934 z dnia 1 marca do dnia 1 maja 1934 r.

§ 2.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
(—) *Wł. Zawadzki.*

(Dz. U. R. P. Nr. 3, poz. 13).

39.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych

z dnia 12 stycznia 1934 r.

w sprawie ustalenia podstawowej ceny za spirytus na kampanję 1933/34 r.

Na podstawie art. art. 34 i 71 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. o monopolu spirytusowym, opodatkowaniu kwasu octowego i drożdży oraz sprzedaży napojów alkoholowych (Dz. U. R. P. Nr. 63, poz. 586) zarządza się, co następuje:

§ 1.

Podstawową cenę za 1 hektolitr 100% spirytusu surowego, który w ciągu kampanji 1933/34 r. będzie dostarczany na kontyngent zakupu przez gorzelnie rolnicze, ustala się w wysokości następującej:

			złotych za 1 hl 100%
dla województwa		warszawskiego	68,87
,,	,,	łódzkiego	66,54
,,	,,	kieleckiego	68,14
,,	,,	lubelskiego	66,80
,,	,,	białostockiego	73,52
,,	,,	wileńskiego	80,12
,,	,,	nowogródzkiego	77,20
,,	,,	poleskiego	76,97
,,	,,	wołyńskiego	71,19
,,	,,	poznańskiego	62,87
,,	,,	pomorskiego	66,63
,,	,,	krakowskiego	68,81
,,	,,	lwowskiego	70,48
,,	,,	stanisławowskiego	69,43
,,	,,	tarnopolskiego	68,04
,,	,,	śląskiego	72,77

Ceny te rozumie się franco wagon lub statek najbliższej stacji towarowej normalno-torowej kolei żelaznej lub przystani.

§ 2.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
(—) *Wł. Zawadzki.*

(Dz. U. R. P. Nr. 6 poz. 43).

40.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 13 stycznia 1934 r.

w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu w sprawie poboru scalonego podatku przemysłowego od cukru.

Na podstawie art. 76 ust. 7 ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. Nr. 79, poz. 550), której tekst jednolity ogłoszony został w załączniku do obwieszczenia Ministra Skarbu z dnia 27 stycznia 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 17, poz. 110), zarządzam, co następuje:

§ 1. Stawkę scalonego podatku przemysłowego od cukru, określoną w § 3 rozporządzenia Ministra Skaru z dnia 21 września 1932 r., wydanego w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu w sprawie poboru scalonego podatku przemysłowego od cukru (Dz. U. R. P.

Nr. 79, poz. 703), obniża się począwszy od dnia 1 stycznia 1934 r. z 3,6% na 3,35%.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
(—) *Wł. Zawadzki.*

(Dz. U. R. P. Nr. 6, poz. 44).

41.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 15 stycznia 1934 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych w sprawie wyznaczenia i rozdziału ostatecznych kontyngentów cukru na czas od 1 października 1933 r. do 30 września 1934 r.

Na zasadzie art. 1, 3, 12 i 16 ustawy z dnia 22 lipca 1925 r. o uregulowaniu obrotu cukrem na obszarze Rzeczypospolitej (Dz. U. R. P. Nr. 90, poz. 630) w brzmieniu ustawy z dnia 5 listopada 1931 r. (Dz. U. R. P. Nr. 101, poz. 770) i rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 818) zarządza się, co następuje:

§ 1. Wyznacza się na okres czasu od 1 października 1933 r. do 30 września 1934 r. ostateczne kontyngenty cukru:

a) zasadniczy w ilości 2.799.370 q cukru białego,

b) zapasowy w ilości 139.968 q cukru białego,

c) eksportowy w ilości 2.779.308 q cukru białego.

§ 2. Ostateczne kontyngenty, określone w § 1 rozdziela się zgodnie z postanowieniami art. 3 i 12 powyższej ustawy pomiędzy wszystkie czynne w bieżącej kampanji cukrownie w sposób podany w przyległym załączniku.

§ 3. Na pokrycie kontyngentu eksportowego może służyć cukier zarówno biały, jak surowy I i II rzutu. Cukier surowy, wywożony zagranicę, zalicza się na poczet kontyngentu eksportowego w wysokości 90% wagi bez względu na gatunek.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
(—) *Wł. Zawadzki.*

(Dz. U R. P. Nr. 7, poz. 54).

Załącznik do § 2 rozp. Min. Skarbu z dnia 15 stycznia 1934 r. (poz. 41).

L. p.	CUKROWNIA	Produkcja w kampanji 1933/34	Kontyngent zasadniczy 90,3334%	Kontyngent zapasowy 5% kontyngentu zasadniczego	Kontyngent eksportowy
1	Karwice Ozier.	6.800	6.142	307	6.099
2	Korzec	6.825	6.165	308	6.121
3	Irena	8.840	7.985	399	7.928
4	Opole	10.456	9.445	472	9.378
5	Guzów	13.796	12.462	623	12.373
6	Milejów	16.045	14 494	725	14.390
7	Chełmica	17.116	15.461	773	15.351
8	Babino Tom.	17.193	15.531	777	15.420
9	Krasiniec	18.696	16.889	844	16.768
10	Michałów	19.231	17.372	869	17.247
11	Szpanów	21.313	19.253	963	19.115
12	Sokołów	21.412	19.342	967	19.203
13	Chybie	22.289	20.134	1.007	19.990
14	Nieledew	22.410	20.244	1.012	20.099
15	Łanięta	22.558	20.377	1.019	20.231
16	Izabelin	23.326	21.071	1.054	20.920
17	Włostów	24.077	21.749	1.088	21.594
18	Garbów	24.297	21.948	1.097	21.791
19	Świecie	24.474	22.108	1.105	21.950
20	Klemensów	25.571	23.099	1.155	22.934
21	Wożuczyn	25.772	23.281	1.164	23.114
22	Wieluń	26.032	23.516	1.176	23.347
23	Ostrowite	26.704	24.123	1.206	23.950
24	Częstocice	27.471	24.815	1.241	24.638
25	Józefów	28.200	25.474	1.274	25.291
26	Leśmierz	28.203	25.477	1.274	25.294
27	Strzyżów	29.410	26.567	1.328	26.377
28	Ciechanów	33.548	30.305	1.515	30.088
29	Łubna	34.800	31.436	1.572	31.211
30	Gosławice	35.304	31.891	1.595	31.663
31	Mełno	36.362	32.852	1.642	32.612
32	Mała Wieś	37.897	34.233	1.712	33.988
33	Borowiczki	40.335	36.436	1.822	36.175
34	Lublin	41.985	37.926	1.896	37.655
35	Rejowiec	42.448	38.345	1.917	38.070
36	Gniezno	44.089	39.827	1.991	39.542
37	Zbiersk	45.201	40.832	2.042	40.539
38	Ostrowy	46.326	41.848	2.092	41.548
39	Unisław	46.518	42.021	2.101	41.720
40	Dobre	48.065	43.419	2.171	43.107
41	Horodenka	49.252	44.491	2.225	44.172
42	Dobrzelin	54.655	49.372	2.469	49 018
43	Wierzchosławice	58.720	53.044	2.652	52.664
44	Chodorów	63.181	57.073	2.854	56.664
45	Środa	69.128	62.446	3.122	61.998
46	Żnin	77.681	70.172	3.509	69.669
47	Tuczno	78.918	71.289	3.564	70.778
48	Pelplin	79.714	72.008	3.600	71.492
49	Kościan	84.706	76.518	3 826	75.969
50	Brześć Kuj.	86.399	78.047	3.902	77.488
51	Nakło	90.223	81.501	4.075	80.917
52	Gostyń	90.670	81.905	4.095	81.318
53	Miejska Górka	94.432	85.304	4.265	84.692
54	Witaszyce	96.664	87.320	4.366	86.694
55	Kruszwica	97.048	87.667	4.383	87.038

L. p.	CUKROWNIA	Produkcja w kampanji 1933/34	Kontyngent zasadniczy 90,3334%	Kontyngent zapasowy 5% kontyngentu zasadniczego	Kontyngent eksportowy
56	Szamotuły	97.818	88.362	4.418	87.729
57	Września	100.856	91.107	4.555	90.454
58	Przeworsk	105.790	95.564	4.778	94.879
59	Janikowo	112.685	101.792	5.090	101.063
60	Mątwy	113.866	102.859	5.143	102.122
61	Opalenica	141.049	127.414	6.371	126.501
62	Chełmża	164.081	148.220	7.411	147.158
	Razem . . .	3.098.931	2.799.370	139.968	2.779.308

42.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 16 stycznia 1934 r.

o normach szacunku i cenach wykupu krajowego surowca tytoniowego.

Na podstawie artykułu 9 ustawy z dnia 18 marca 1932 r, o utworzeniu państwowego przedsiębiorstwa „Polski Monopol Tytoniowy" (Dz. U. R. P. Nr. 26, poz. 240) zarządzam, co następuje:

§ 1.

Ustanawia się dołączoną do niniejszego rozporządzenia taryfę wykupu tytoniu krajowego, określającą zasady klasyfikowania i ustalania cen liści tytoniowych, odstępowanych przez plantatorów w myśl obowiązujących przepisów przedsiębiorstwu „Polski Monopol Tytoniowy".

Przy stosowaniu dołączonej taryfy dla ustalenia szacunku i obliczenia należności, przypadającej plantatorowi za dostarczone liście tytoniowe, należy uwzględniać postanowienia §§ 2 — 9 niniejszego rozporządzenia.

§ 2.

Taryfa obejmuje liście tytoniowe użyteczne, t. j. nadające się do fabrykacji wyrobów tytoniowych.

Nienadające się do fabrykacji wyrobów tytoniowych liście i części liści tytoniowych, zanieczyszczone obcemi domieszkami, niedojrzałe, niesuszone, zniszczone przez choroby, zmarznięte, rażone pleśnią lub w inny sposób zepsute uznaje się za materjał nieużyteczny (nieużytek tytoniowy).

Wiązki liści, w których obok użytecznych znajduje się nieużytek, odbierane będą jako materjał nieużyteczny.

§ 3.

Uszkodzenia mechaniczne liści tytoniowych powodują następujące skutki dla klasyfikacji tych liści:

a) liście tytoni wszystkich kategoryj, zniszczone mechanicznie więcej niż w 1/3 części blaszki listnej, klasyfikuje się jako części liści,

b) uszkodzenia liści tytoni I, II i VI kategorji, naruszające więcej niż 1/10 część blaszki listnej, nieprzekraczaiace jednak 1/3 części tej blaszki, powodują obniżenie klasyfikacji o jedną klasę niżej od tej, do której liście klasyfikowałyby się w stanie nieuszkodzonym.

Inne wypadki uszkodzeń mechanicznych liści tytoniowych, poza uszkodzeniami tytoni III kategorji, o których mowa w taryfie, nie powodują żadnych skutków dla klasyfikacji liści.

§ 4.

Liście uszkodzone przez choroby na powierzchni nie większej niż 1/3 część blaszki listnej klasyfikują się we wszystkich kategorjach tytoniu o jedną klasę niżej od tej, do której klasyfikowałyby się w stanie zdrowym, najwyżej jednak w klasie trzeciej danej kategorji tytoniu.

Liście uszkodzone przez choroby na powierzchni większej niż 1/3 część, lecz mniejszej od połowy blaszki listnej, klasyfikuje się jako części liści. Liście zaś uszkodzone przez choroby na powierzchni większej od połowy blaszki listnej uznaje się za nieużytek tytoniowy.

§ 5.

Jako liście normalnie wysuszone klasyfikuje się liście posiadające:

a) przy tytoniach I, II, III i VI kategorji do 18% zawartości wilgoci,

b) przy tytoniach IV i V kategorji do 19% zawartości wilgoci.

Liście zawierające do 5% wilgoci ponad normalną wilgotność odbiera się jako liście wilgotne w klasach, do których kwalifikowałyby się w stanie należytego wysuszenia, z potrąceniem jednak wagi nadmiaru wilgoci od ogólnego ciężaru liści.

Liście mokre, t. j. posiadające ponad 5% nadmiernej wilgotności oraz liście o niedostatecznie wysuszonych ogonkach i nerwach głównych, przydatne jednak do użytku, klasyfikuje się potrącając od wagi ogólnej liści wagę nad-

miaru wilgoci w kategorjach I, II, III i VI najwyżej w klasie czwartej, w kategorjach IV i V najwyżej w klasie trzeciej.

§ 6.

Liście dostarczone przez plantatorów powinny być posortowane według jednakowych gatunków i odmian tytoniu oraz wymogów klasyfikacyjnych i powiązane w wiązki za ogonki w połowie ogonków, a u odmian i gatunków tytoni bezogonkowych u nasady blaszki listnej; wiązanie powinno być dokonane sznurkiem konopnym lub lnianym, albo łykiem kukurydzianym; ilość liści w jednej wiązce przy tytoniach kategorji I, II, III, IV i VI powinna wynosić od 15 do 20, przy tytoniach kategorji V od 20 do 30.

Wiązki, które zawierają liście, kwalifikujące się do rozmaitych klas tej samej kategorji tytoni, klasyfikuje się według liści najniższej klasy, znajdujących się w wiązce.

Wiązki liści, zawierające liście tytoniowe różnych gatunków lub odmian, klasyfikuje się jako liście mieszane, odbierane po cenie 25 gr za kilogram.

Liście, powiązane w wiązki w sposób inny niż zostało przewidziane w ustępie pierwszym niniejszego paragrafu, jako też liście powiązane, niedozwolonym materjałem (rafją, manillą, przędzą, sicseilem i t. p.) odbiera się po cenie o 10 gr na 1 kg niższej od tej, którą należałoby zapłacić, gdyby były powiązane w sposób prawidłowy.

Liście tytoni IV kategorji klasy I, II i III-ej niewędzone odbiera się po cenie o 10 gr niższej od ceny taryfowej za 1 kg.

Liście tytoni IV i V kategorji klasy I, II i III-ej powiązane w wiązki lecz nieprostowane, odbiera się po cenie o 10 gr na 1 kg niższej od tej, którą należałoby zapłacić za takie liście prostowane.

§ 7.

Zakłady uprawy tytoniu mogą przyznawać plantatorom 10-procentowy dodatek do ceny wykupu za staranne i dbałe rozsortowanie i zmanipulowanie w wiązkach surowca tytoniowego I kategorji klasy doborowej, I, II i III oraz II kategorji klasy doborowej i I.

§ 8.

Liście wszystkich kategoryj tytoni z częściami łodyg przy ogonkach odbiera się po cenie o 10 gr niższej od ceny taryfowej za 1 kg.

Niezależnie od obniżenia ceny potrąca się z wagi odbieranych liści wagę łodyg w wiązkach.

§ 9.

Plantator otrzymuje należność za liście odrostowe, uznawane za użyteczne tylko wtedy, gdy zostały one wyprodukowane za osobnem zezwoleniem.

Liście odrostowe uważa się za materjał użyteczny, o ile są dojrzałe, zdrowe, wysuszone, sortowane, wiązane w wiązki.

Liście odrostowe, nieodpowiadające wyżej wskazanym wymogom klasyfikuje się jako nieużytek tytoniowy.

§ 10.

Cenę za 1 kg nasienia tytoniowego, dojrzałego, czystego, zdrowego, wyprodukowanego na zasadzie osobnego zezwolenia, o sile kiełkowania nie mniejszej niż 85%, ustala się: dla tytoni I, II i III kategorji na 10 zł, IV i VI kategorji na 12,50 zł, V kategorji na 8 zł.

Cenę za nasiona tytoniowe dojrzałe, zdrowe i czyste o sile kiełkowania od 50 do 85% oblicza się w stosunku do wartości nasienia o 85% zdolności kiełkowania.

Nasiona tytoniowe o sile kiełkowania niższej niż 50% klasyfikuje się jako nieużytek tytoniowy.

§ 11.

Za dowóz łodyg tytoniowych i części rośliny tytoniowej, niepodlegających wykupowi, w wypadkach o których mowa w § 25 ust. 2 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 19 lipca 1932 r. o uprawie tytoniu (Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 623), przyznaje się plantatorom wynagrodzenie w wysokości po 3 gr od każdych pełnych 20 kg łodyg, względnie innych części rośliny tytoniowej, niepodlegających wykupowi i od każdego pełnego kilometra odległości od miejscowości, w której znajdowała się plantacja tytoniu, do miejsca wykupu tytoniu.

§ 12.

Rozporządzenie niniejsze stanowi podstawę do wydawania orzeczeń szacunkowych i obliczania należności przypadającej plantatorom od przedsiębiorstwa „Polski Monopol Tytoniowy" za tytoń, wyprodukowany w okresie kampanji uprawy tytoniu roku 1934.

§ 13.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
(—) *Wł. Zawadzki.*

(Dz. U. R. P. Nr. 6, poz. 45).

Załącznik do § 1 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 16 stycznia 1934 r. (poz. 45).

I Kategorja.

Tytonie papierosowe średnio i drobnolistne (orjentalne) kwitnące czerwono i różowo

Klasa	Wymogi: Zbiór	Wymogi: Kolor	Wymogi: Treściwość		Cena za 1 klg zł gr
Doborowa	Liście wierzchołkowe i podwierzchołkowe	złocisto-żółte i czerwono-żółte	treściwe	wygładzone i wiązane w wiązki	5.70
I	Liście wierzchołkowe i podwierzchołkowe	cytrynowo-żółte	treściwe		4.60
	Liście środkowe i nadspodaki	złocisto-żółte i czerwono-żółte	treściwe		
II	Liście środkowe i nadspodaki	cytrynowo-żółte	treściwe		3.00
	Liście wierzchołkowe i podwierzchołkowe	złocisto-żółte, czerwono-żółte i cytrynowo-żółte	mniej treściwe		
III	Liście wierzchołkowe, podwierzchołkowe, środkowe i nadspodaki	jasno-brunatne i czerwono-branatne	treściwe		1.60
	Liście środkowe i nadspodaki	złocisto-żółte, czerwono-żółte i cytrynowo-żółte	mniej treściwe		
IV	Liście wierzchołkowe, podwierzchołkowe, środkowe i nadspodaki	jasno-brunatne i czerwono-brunatne	mniej treściwe		0.60
	Liście wierzchołkowe, podwierzchołkowe, środkowe i nadspodaki	ciemno-brunatne i zielonawo-brunatne	bez względu na treściwość		
	Liście odrostowe, wyprodukowane za osobnem zezwoleniem	bez względu na kolor	bez względu na treściwość		
V	Liście wiązane, które ze względu na stan uszkodzenia i stan dojrzałości nie mogą być zaliczone do klas wyższych				0 25
	Liście niewiązane i części liści bez obcych domieszek przydatne do wyrobów				
	Spodaki bez względu na kolor i treściwość				

II Kategorja.

Tytoń papierosowy wielkolistny, „węgierski — ogrodowy", kwitnący różowo.

Klasa	Wymogi: Zbiór	Wymogi: Kolor		Cena za 1 kg zł gr
Doborowa	Liście wierzchołkowe i podwierzchołkowe	złocisto-żółte i czerwono-żółte	wygładzone i wiązane w wiązki	2.80
I	Liście wierzchołkowe i podwierzchołkowe	cytrynowo-żółte		2.30
	Liście środkowe i nadspodaki	złocisto-żółte i czerwono-żółte		
II	Liście środkowe i nadspodaki	cytrynowo-żółte		1.90
III	Liście wierzchołkowe, podwierzchołkowe, środkowe i nadspodaki	jasno-brunatne i czerwono-brunatne		1.10
IV	Liście wierzchołkowe, podwierzchołkowe, środkowe i nadspodaki	ciemno-brunatne i zielonawo-brunatne		0.60
	Liście odrostowe wyprodukowane za osobnem zezwoleniem	bez względu na kolor		
V	Liście wiązane, które ze względu na stan uszkodzenia oraz stan dojrzałości nie mogą być zaliczone do klas wyższych			0.25
	Liście niewiązane i części liści bez obcych domieszek, przydatne do wyrobów			
	Spodaki bez względu na kolor i treściwość			

III Kategorja.

Tytonie cygarowe, kwitnące czerwono i różowo.

Klasa	Wymogi: Zbiór	Wymogi: Rodzaj liścia		Cena za 1 kg zł gr
Doborowa	Liście środkowe	wielkie, nieuszkodzone, jednolicie zabarwione, przedniej jakości	wygładzone i wiązane w wiązki	1.90
I	Liście podwierzchołkowe i środkowe	nieuszkodzone, dość jednolicie zabarwione		1.50
II	Liście podwierzchołkowe i środkowe	nieznacznie mechanicznie uszkodzone		1.20
	Liście wierzchołkowe i nadspodaki	nieuszkodzone		
III	Liście podwierzchołkowe i środkowe	mechanicznie uszkodzone		0.80
	Liście wierzchołkowe i nadspodaki	mechanicznie nieznacznie uszkodzone		
IV	Liście niewygładzone		wiązane w wiązki	0.60
	Liście wygładzone, które ze względu na stan uszkodzenia nie mogą być zaliczone do klas wyższych, które jednak do wyrobów są przydatne			
	Liście odrostowe, wyprodukowane za osobnem zezwoleniem			
V	Liście niewiązane i części liści bez obcych domieszek, przydatne do wyrobów			0.25
	Spodaki bez względu na treściwość			

IV Kategorja.

Tytoń Kentucky, kwitnący różowo.

Klasa	WYMOGI		Cena za 1 kg zł gr
I	Liście bardzo treściwe, duże i średnie	wędzone, prostowane i wiązane w wiązki	1.50
II	Liście treściwe, duże i średnie		1.10
III	Liście duże i średnie małotreściwe i cienkie		0 60
	Liście odrostowe, wyprodukowane za osobnem zezwoleniem		
IV	Liście niewiązane i części liści bez obcych domieszek, przydatne do wyrobów		0.25
	Liście wiązane, które ze względu na stan uszkodzeń i stan dojrzałości nie mogą być zaliczone do klas wyższych		
	Spodaki bez względu na treściwość		

V Kategorja.

Machorka, żółto kwitnąca.

Klasa	WYMOGI		Cena za 1 kg zł gr
I	Liście bardzo treściwe, grube i ciężkie, duże i średnie	prostowane i wiązane w wiązki	1.35
II	Liście treściwe, duże i średnie		1.00
III	Liście duże i średnie małotreściwe i cienkie		0.60
	Liście odrostowe, wyprodukowane za osobnem zezwoleniem		
IV	Liście drobne		0.25
	Liście niewiązane i części liści bez obcych domieszek, przydatne do wyrobów		
	Spodaki bez względu na treściwość		
	Liście wiązane, które ze względu na stan uszkodzeń i stan dojrzałości nie mogą być zaliczone do klas wyższych		

VI Kategorja.

Tytoń papierosowy wielkolistny „Virginja", kwitnący różowo.

Klasa	WYMOGI			Cena za 1 kg zł gr
	Treściwość	Kolor		
I	Liście treściwe	złocisto-żółte, czerwono-żółte i cytrynowo-żółte	wygładzone i wiązane w wiązki	2.20
II	Liście treściwe	brunatne i czerwono-brunatne		1.40
III	Liście mniej treściwe	złocisto-żółte, czerwono-żółte i cytrynowo-żółte		1.00
IV	Liście mniej treściwe	brunatne i czerwono brunatne		0.60
	Bez względu na treściwość	ciemno-brunatne i zielonawo-brunatne		
	Liście odrostowe, wyprodukowane za osobnem zezwoleniem			
V	Liście wiązane, które ze względu na stan uszkodzenia oraz stan dojrzałości nie mogą być zaliczone do klas wyższych			0.25
	Liście niewiązane i części liści bez obcych domieszek, przydatne do wyrobów			
	Spodaki bez względu na kolor i treściwość			

43.

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 15 stycznia 1934 r.

w sprawie umorzenia obligacyj 5% pożyczki konwersyjnej z r. 1924 na łączną sumę nominalną 6.600.000 zł.

Podaje się do wiadomości, że w myśl art. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 września 1926 r. w sprawie ustalenia wysokości emisji i przeznaczenia użycia 5% Pożyczki Konwersyjnej, wypuszczonej na podstawie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 marca 1924 roku (Dz. U. R. P. Nr. 96, poz. 561), zostały umorzone w dniu 2 stycznia 1934 r. w drodze wykupu, zgodnie z planem umorzenia, ustalonym w załączniku do § 3 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 9 listopada 1931 r. (Dz. U. R. P. Nr. 110, poz. 854), obligacje 5% Pożyczki Konwersyjnej z r. 1924 na łączną sumę nominalną 6.600.000 zł.

Wyszczególnienie umorzonych obligacyj według odcinków i numerów podane jest w załączniku do niniejszego obwieszczenia.

Za Ministra Skarbu:
(—) *Wł. Baczyński.*
Kierownik Departamentu.

(„Monitor Polski" z dn. 24.I. 1934 r. Nr. 19, poz. 26).

44.

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 19 stycznia 1934 r.

o umorzeniu w drodze losowania bonów Funduszu Inwestycyjnego.

Podaje się do wiadomości, że na podstawie art. 6 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o Funduszu Inwestycyjnym (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 636) oraz § 2 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 listopada 1933 r. o wypuszczeniu Bonów Funduszu Inwestycyjnego (Dz. U. R. P. Nr, 89, poz. 694) zostały umorzone w dniu 18 stycznia 1934 r. w drodze losowania we wszystkich dziesięciu serjach Bonów Funduszu Inwestycyjnego, wypuszczonych na podstawie wyżej powołanego rozporządzenia Ministra Skarbu następujące numery bonów: 6721, 8771, 13098, 13653, 19692, 20671, 30044.

Wylosowane Bony na podstawie § 3 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 listopada 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 89, poz. 694) podlegają wykupowi po 100 zł za Bon wartości imiennej 25 złotych.

Za Ministra Skarbu:
(—) *J. Nowak*
Zastępca Dyrektora Departamentu

(„Monitor Polski" z dn. 25.I. 1934 r. Nr. 20, poz. 28).

45.

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 26 stycznia 1934 roku

o wartości jednego grama czystego złota.

Na podstawie art. 16 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 5 listopada 1927 r. w sprawie zmiany ustroju pieniężnego (Dz. U. R. P. Nr. 97, poz. 855) oraz rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 28 listopada 1927 r. w sprawie ustalenia trybu ogłaszania wartości złota (Dz. U. R. P. Nr. 109, poz. 932)— ustalam na miesiąc luty 1934 roku wartość jednego grama czystego złota na pięć złotych 92,44 grosze.

Minister Skarbu:
(—) *Wł. Zawadzki*

(„Monitor Polski" z dn. 31.I. 1934 r. Nr. 25, poz. 37).

46.

OKÓLNIK T. 3 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 11 stycznia 1934 r.

L. D. IV. 35764/2/33

w sprawie przywozu części zapalniczek.

Do

Dyrekcji Ceł w Warszawie, Poznaniu, Mysłowicach, Lwowie i Gdańsku, oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że nawet te części zapalniczek, które podlegają cleniu według jakości materjału i wykończenia, należy traktować jako przedmioty Monopolu Zapałczanego i również, w myśl art. 1 i 2 Ustawy o Monopolu Zapałczanym (Dz. U. R. P. Nr. 9, poz. 45 z 1931 r.) i § 3 przepisów wykonawczych do tej ustawy (Dz. U. R. P. Nr. 10, poz. 51 z 1931 r.), nie mogą one być importowane do kraju oraz wydawane do wolnego obrotu bez zezwolenia odnośnych władz monopolowych.

W razie jednakże przywozu za zezwoleniem Ministra Skarbu, części takie opłacie monopolowej nie podlegają.

O powyższem należy powiadomić podległe Dyrekcji urzędy celne.

Kierownik Departamentu:
(—) *W. Fabierkiewicz.*

(Monitor Polski z dn. 26.I. 1934 r., Nr. 21, poz. 33).

47.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 15 stycznia 1934 r.

L. D. V. 56423/2/33

w sprawie uiszczania nadzwyczajnej daniny majątkowej od przedsiębiorstw i zajęć nowopowstałych lub nieistniejących w ostatnim roku.

Do
wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich urzędów skarbowych.

Nawiązując do okólnika z dnia 6 czerwca 1933 r. L. D. V. 27114/2/33, Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że obowiązkowi uiszczenia nadzwyczajnej daniny majątkowej w II grupie kontyngentowej nie podlegają przedsiębiorstwa i zajęcia, które wprawdzie opłacały państwowy podatek od obrotu, osiągniętego w roku poprzedzającym o dwa lata bieżący rok podatkowy nadzwyczajnej daniny majątkowej, lecz w tym ostatnim roku już nie istniały, jak również przedsiębiorstwa i zajęcia nowopowstałe, względnie rozpoczęte po roku, który służy za podstawę do obliczenia daniny majątkowej.

Natomiast do zwolnienia od nadzwyczajnej daniny majątkowej przedsiębiorstw, które istniały bez przerwy w powyższym czasokresie, lecz w międzyczasie zmieniły właściciela, niema podstawy prawnej, gdyż z przepisu art. 7 ustawy nie wynika wcale, aby koniecznym warunkiem zaistnienia obowiązku podatkowego był obrót dokonany przez tę samą osobę.

Odmienna interpretacja powołanego przepisu spowodowałaby nadto corocznie masowe przepisywanie świadectw przemysłowych na inne osoby i uchylanie się w ten sposób od obowiązku podatkowego.

Poleca się przeto wszystkim władzom powołanym do obliczenia daniny majątkowej, w okręgu których tego rodzaju zwolnienia miały miejsce, pociągnięcie zwolnionych przedsiębiorstw dodatkowo do uiszczenia za ubiegły rok daniny majątkowej.

Nieodzownym warunkiem zaistnienia obowiązku podatkowego dla tych przedsiębiorstw winno być:

1) istnienie przedsiębiorstwa bez przerwy od roku 1931 do roku 1933 włącznie,

2) wykonywanie przedsiębiorstwa przez nowego właściciela w tym samym lokalu,

3) ciągłość przedsiębiorstwa co do rodzaju zbywanych względnie wytwarzanych artykułów.

Obowiązanym do uiszczenia daniny majątkowej jest nowy właściciel, któremu należy doręczyć nakaz zapłaty.

Minister Skarbu:
(—) *Wł. Zawadzki*

48.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 19 stycznia 1934 r.

L. D. V. 28538/3/33

w sprawie podatku od lokali od placów składowych.

Do
Izby Skarbowej
w Poznaniu.

Na sprawozdanie z dnia 6 czerwca 1933 r. L. W. II. 143838/4/33 wyjaśnia się, że decydującą okolicznością dla oceny, czy plac składowy stanowi przedmiot podatku od lokali, jest miejsce położenia zakładu handlowego, przeprowadzającego tranzakcję towarami, złożonemi na tym placu.

Zakład handlowy poza innemi wypadkami może zajmować lokal:

1) w budowli wzniesionej specjalnie dla zakładu handlowego na samym placu składowym,

2) w budowli położonej poza posiadłością, w obręb której wchodzi plac składowy,

w wypadku pod 1 plac jest przynależnością lokalu handlowego, jako stanowiący z nim organiczną całość.

W następstwie tego plac ten stanowi wraz z lokalem handlowym przedmiot podatku od lokali, zgodnie z postanowieniem ustępu 1 § 1 rozporządzenia wykonawczego do ustawy o podatku od lokali z dnia 29 grudnia 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 12 z r. 1927, poz. 95), według którego przedmiotem opodatkowania są wszelkiego rodzaju lokale wraz z przynależnościami, jak piwnice, ogrody i t. p. Wówczas bowiem plac składowy, jakkolwiek ze względu na swój rozmiar stanowić może wyższą wartość czynszową, niż sam lokal, jest przynależnością lokalu handlowego.

W wypadku zaś, wymienionym pod 2, plac składowy nie może podlegać podatkowi od lo-

kali, gdyż nie stanowi przynależności lokalu handlowego ze względu, że lokal ten znajduje się w obrębie innej posiadłości, aniżeli plac składowy.

Plac ten, jako zajęty na skład towarowy, podlega tylko państwowemu podatkowi od nieruchomości na zasadzie p. 2 lit. A § 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 czerwca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 523).

Dyrektor Departamentu:
(—) *W. Koszko.*

MINISTERSTWO SKARBU
L. D. V. 28538/3/33

Warszawa, dnia 19 stycznia 1934 r.

wszystkim Izbom Skarbowym
do wiadomości i stosowania.

Dyrektor Departamentu:
(—) *W. Koszko.*

49.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 19 stycznia 1934 r.

L. D. V. 54350/3/33

w sprawie podwójnego opodatkowania placów, zajętych na przedsiębiorstwa handlowe i składy towarowe.

Do Izby Skarbowej
w Kielcach.

Na sprawozdanie z dnia 6 grudnia 1933 r. L. W. II. 72612/4/32, wyjaśnia się, że pouczenie w sprawie powyższej, zawarte pod p. 2, tamtejszego okólnika o tej samej dacie i liczbie, jest nieuzasadnione, a to z następujących przyczyn:

Place budowlane, zajęte na przedsiębiorstwa handlowe i składy towarowe, stanowią dwa odrębne przedmioty ze stanowiska podatkowego:

1) ze względu na charakter placu,

2) ze względu na sposób użytkowania tych placów.

Do 1). Prowadzone na placach przedsiębiorstwa handlowe, względnie składy towarowe, mogą istnieć tak długo, dopóki place te nie zostaną oddane pod zabudowanie.

Czasowe zajęcie placu na przedsiębiorstwo lub skład nie zmienia charakteru placu, jako placu budowlanego.

Do 2). Przez zajęcie placów na prowadzenie przedsiębiorstw, względnie składów, place są użytkowane w sposób handlowy, a zatem w sposób, odbiegający od zwyczajnego użytkowania placów.

W następstwie tego place te nabierają czasowo charakteru nieruchomości, przeznaczonej do prowadzenia procederu zarobkowego i stają się przedmiotami, przynoszącemi czynsz dzierżawny, względnie, w razie nieoddawania w najem posiadającemu wartość czynszową na równi z innemi nieruchomościami, podlegającemi podatkowi od nieruchomości.

Z tego podwójnego charakteru omawianych placów wypływają też dwa odrębne obowiązki podatkowe.

Obowiązkiem pierwszym jest uiszczanie państwowego podatku od placów budowlanych na zasadzie art. 24 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 kwietnia 1927 r. o rozbudowie miast (Dz. U. R. P. Nr. 42, poz. 372), gdyż plac jest nezabudowanym, względnie niedostatecznie zabudowanym.

Obowiązkiem drugim jest opłacanie państwowego podatku od nieruchomości na zasadzie p. 2 lit. A § 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 czerwca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 523), jako od nieruchomości, zajętej na prowadzenie procederu zarobkowego.

Place te winny podlegać obu powyższym podatkom, gdyż brak jest postanowienia szczególnego, któreby stanowiło, że w razie opłacania państwowego podatku od nieruchomości, zwolnione zostają od państwowego podatku od placów budowlanych.

Jedyny wyjątek, przewidziany jest w § 27 ust. 6 rozporządzenia wykonawczego z dnia 3 listopada 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 106, poz. 913), a mianowicie: wolne są od podatku od placów budowlanych place, przeznaczone zgóry na dziedzińce, składy i t. p., potrzebne dla zakładów przemysłowych i handlowych, w tym charakterze użytkowane i położone w obrębie jednej osady fabrycznej. Wolne więc są tylko place, służące potrzebom zakładu przemysłowego lub handlowego i stanowiące z terytorjum tego zakładu nieprzerwaną całość. Każdy inny plac budowlany, użytkowany na samoistne przedsiębiorstwo handlowe lub skład towarowy, a nieodpowiadający powyższym warunkom, nie jest wolny od podatku od placów.

Powyższe wyjaśnienie poda Izba Skarbowa niezwłocznie do wiadomości podległym jej urzędom skarbowym i równocześnie odwoła pouczenie, zawarte pod p. 2 swego wymienionego we wstępie okólnika.

Wyjaśnienie na punkt 1 okólnika Izby, nastąpi odrębnie.

Dyrektor Departamentu:
(—) *W. Koszko.*

MINISTERSTWO SKARBU
L. D. V. 54350/3/33

Warszawa, dnia 19 stycznia 1934 r.

Wszystkim Izbom Skarbowym
do wiadomości i stosowania.

Dyrektor Departamentu:
(—) *W. Koszko.*

50.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 20 stycznia 1934 r.

L. D. V. 1678/2/34

w sprawie normy szacunkowej źrebiąt.

Do
wszystkich Izb Skarbowych oraz Wydziału Skarbowego Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego w Katowicach.

Nawiązując do punktu 4 okólnika z dn. 14 listopada 1931 r. L. D. V. 2084/2/31 oraz wślad za okólnikiem z dnia 29 grudnia 1931 r. L. D. V. 6833/2/31 i z dn. 7 grudnia 1932 r. L. D. V. 51460/2/32, Ministerstwo Skarbu komunikuje, że norma szacunkowa źrebiąt rocznych, przekazywanych z własnych stad do stajni wyścigowej, a stanowiące dochód ze stada, wynosiła — wedle danych Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych — w roku 1933 zł 2.900 (dwa tysiące dziewięćset).

O powyższem należy powiadomić podległe urzędy skarbowe.

Dyrektor Departamentu:
(—) *W. Koszko.*

51.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

L. D. V. 52739/3/33

w sprawie placów budowlanych niezabudowanych lub niedostatecznie zabudowanych.

Do
Izby Skarbowej
w Łodzi.

Na sprawozdanie z dnia 12 października 1933 r. L. W. II. 4 L. P. 413/33, względnie z dnia 18 listopada 1933 r. L. W. II LP. 514/33, wyjaśnia się następująco:

I. Czy należy opodatkować całe place niedostatecznie zabudowane, czy tylko ich części?

W myśl ustępu 1 art. 24 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 kwietnia 1927 r. o rozbudowie miast (Dz. U. R. P. Nr. 42, poz. 372), w związku z § 25 rozporządzenia wykonawczego z dnia 3 listopada 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 106, poz. 913) państwowemu podatkowi od placów budowlanych podlegają place niezabudowane lub niedostatecznie zabudowane.

Z gramatycznej interpretacji słowa „plac" wynika, że przedmiotem opodatkowania jest przestrzeń, nadająca się do zabudowania.

Przestrzeń ta może, ale nie musi pokrywać się z ogólną przestrzenią, jaką posiada parcela względnie działka budowlana.

Jeżeli część parceli względnie działki zostanie dostatecznie zabudowaną i to w ten sposób, że ta zabudowana część parceli względnie działki mogłaby stanowić **dla siebie odrębną jednostkę gospodarczą**, placom budowlanym, podlegającym obowiązkowi podatkowemu, będzie **tylko pozostała reszta** niezabudowanej parceli względnie działki.

Jeżeli jednak część placu zabudowaną zostanie w ten sposób, że wydzielenie części zabudowanej jako jednostki gospdarczej jest rzeczą niemożebną, **cały ten plac** pod względem obowiązku podatkowego oceniony być musi w myśl ustępu 3 § 26 powołanego wyżej rozporządzenia wykonawczego z dnia 3 listopada 1927 r., t. j. należy rozstrzygnąć, czy plac stosownie do jego wartości i położenia jest należycie wykorzystany pod budowę i jeśli uznany będzie za niedostatecznie zabudowany, **cały plac** podlega opodatkowaniu.

Wypadek, o którym wyżej mowa, zachodzić może np. przy usytuowaniu domów w głębi parceli budowlanej.

II. Na następne zaś zapytanie, czy dla opinjowania o dostatecznej zabudowie posługiwać się należy planem zabudowania miasta, czy też własnem uznaniem władzy wymiarowej, zwłaszcza, gdy nie ma placu zabudowania, wyjaśnia się:

Ustęp 1 i 2, powołanego wyżej § 26, normuje w sposób jasny, które place budowlane podlegają państwowemu podatkowi od placów budowlanych.

W myśl powołanego postanowienia place budowlane podlegają powyższemu podatkowi w zależności od tego, czy miasto posiada, czy też nieposiada prawomocnego planu zabudowania.

a) Jeżeli miasto posiada prawomocny plan zabudowania, przedmiotem opodatkowania są wszelkie place i grunty, nadające się do zabudowania, położone przy wszystkich ulicach i drogach, objętych prawomocnym planem zabudowania (regulacyjnym).

Nie według uznania władzy wymiarowej, lecz według zasad zabudowania i miejscowych przepisów budowlanych, oceniać należy obowiązek podatkowy. Przepisy te mogą obejmować obszar całego miasta lub jego części i mogą być niejednolite, stosownie do przeznaczenia lub charakteru poszczególnych dzielnic lub ulic.

b) Jeżeli miasto nie posiada prawomocnego planu zabudowania lub jego części przedmiotowemu podatkowi podlegają:

1) place, znajdujące się niewątpliwie w blokach budowlanych.

Bliższe wyjaśnienie pojęcia bloków budowlanych, zawarte jest w art. 17 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego

1928 r. o prawie budowlanem i zabudowaniu osiedli (Dz. U. R. P. Nr. 23, poz. 202), zmienionego częściowo rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 663);

2) **tereny**, przylegające w pasie 70 mtr. do istniejących dróg publicznych i ulic z wyłączeniem jednak stref, uznanych za niewchodzące w program rozbudowy w naturalnym przez magistrat okresie czasu.

Place zatem położone **poza temi strefami,** nie podlegają obowiązkowi podatkowemu.

Wobec powyższych postanowień, władze wymiarowe przy ocenie obowiązku podatkowego, winny się kierować wyłącznie normami prawnemi powyższych postanowień po ewentualnem porozumieniu się z miejscową władzą budowlaną, a wszelkie ich własne uznanie, oparte na opinji rzeczoznawców, jest prawnie nieuzasadnione.

III. Wkońcu na zapytanie:

czy podlega opodatkowaniu plac, znajdujący się wprawdzie w obrębie pasu 70 mtr, jednak położony poza placem, przylegającym bezpośrednio do publicznej drogi lub ulicy—wyjaśnia się następująco:

Przedmiotem opodatkowania w myśl ust. 2 § 26 powołanego wyżej rozporządzenia z dnia 3 listopada 1927 r. są oprócz placów, znajdujących się niewątpliwie w blokach budowlanych, **tereny** przylegające w pasie 70 mtr. do istniejących dróg i ulic.

Z powyższego wynika, że wszystkie place, niezależnie od tego, czy przylegają, czy też nie przylegają do wymienionych dróg i ulic, o ile tylko wchodzą w skład wyszczególnionych **wyżej terenów**, podlegają obowiązkowi podatkowemu.

Zastępca Dyrektora Departamentu:
(—) *P. Michalski.*

— — — — — — — — — — — — — —

MINISTERSTWO SKARBU
L. D. V. 52739/3/33

Warszawa, dnia 22 stycznia 1934 r.

Wszystkim Izbom Skarbowym
do wiadomości i stosowania.

Zastępca Dyrektora Departamentu:
(—) *P. Michalski.*

52.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 23 stycznia 1934 r.

L. D. V. 52500/3/33

w sprawie podstawy wymiaru podatku od lokali.

Do
Izby Skarbowej
w Poznaniu.

Na sprawozdanie z dnia 23 grudnia 1932 r. I. W. II. 430928/4/32 wyjaśnia się dodatkowo:

Podstawa wymiaru podatku od lokali, określona w art. 4 ustawy z dnia 2 sierpnia 1926 r. uległa zmianie przez ustawę z dnia 17 grudnia 1931 r. (Nr. 112, poz. 879 Dz. U. R. P.), która wprowadziła w tym względzie podział na lokale a) podlegające ochronie lokatorów, b) na wszystkie inne lokale. W ten sposób podstawa wymiaru podatku od lokali zrównaną została zasadniczo z podstawą wymiaru podatku od lokali zrównaną została zasadniczo z podstawą wymiaru podatku od nieruchomości.

Różnica pozostała jeszcze nadal przy lokalach, podlegających ochronie lokatorów, o ile te w wypadkach, przewidzianych art. 3, ustęp 1 ustawy o ochronie lokatorów, wynajmowane są za umownem komornem, wyższem od podstawowego.

Według obecnego brzmienia wspomnianego wyżej art. 4 dla lokali, podlegających ustawie o ochronie lokatorów z dnia 11 kwietnia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 39, poz. 406), podstawę wymiaru stanowi „komorne względnie wartość czynszowa, obliczona zgodnie z art. 6 p. 4 powyższej ustawy".

Ponieważ postanowienie powołanego p. 4 art. 6 dotyczy przeliczenia walut przedwojennych na złote i odnosi się wyłącznie do komornego, płaconego w czerwcu 1914 r. (podstawowe komorne), przeto z powyższego wynika, że do podstawy wymiarowej nie może być przyjmowane obecne umowne komorne, dopuszczalne na mocy ustępu 1 art. 3, gdyż ten wyjątkowy przepis został w tem postanowieniu pominięty. Natomiast winno być przyjmowane to umowne komorne przy wymiarach państwowego podatku od nieruchomości, podlegających ochronie lokatorów, gdyż art. 4 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 czerwca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 523) wyraźnie postanawia, że podstawę wymiaru stanowi ogólna suma komornego ustalona w myśl art. 3 względnie w myśl art. 5 i 6 ustawy o ochronie lokatorów.

Wyjaśnieniem powyższem uzupełnia się treść ustępu 4 p. 1 części II tut. okólnika z dnia 10 października 1932 r. L. D. V. 20133 3 32, przez co ulega zmianie tut. reskrypt z dnia 31.I. 1933 r. L. D. V. 52413 3/32.

Zastępca Dyrektora Departamentu:
(—) *P. Michalski.*

— — — — — — — — — — — —

MINISTERSTWO SKARBU
L. D. V. 52500/3 33.

Warszawa, dnia 23 stycznia 1934 r.

Wszystkim Izbom Skarbowym
do wiadomości i stosowania.

Zastępca Dyrektora Departamentu:
(—) *P. Michalski.*

53.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 27 stycznia 1934 r.

L. D. V. 54229/4/33

w sprawie komisowej sprzedaży benzyny ze stacyj benzynowych.

Do
wszystkich Izb Skarbowych oraz Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy).

Ministerstwo Skarbu, na podstawie art. 94 ustawy o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. Nr. 17 z r. 1932, poz. 110), zezwala na prowadzenie w roku 1934 komisowej sprzedaży benzyny z t. zw. „stacyj (pomp) benzynowych" na podstawie świadectw przemysłowych kat. 3-ciej przedsiębiorstw handlowych.

Równocześnie Ministerstwo Skarbu, na podstawie art. 5 p. 5 ustęp trzeci powołanej ustawy o podatku przemysłowym, zwalnia komisantów, prowadzących komisową sprzedaż benzyny ze stacyj (pomp) benzynowych, od obowiązku prowadzenia w latach 1933 i 1934 prawidłowych ksiąg handlowych. Podlegającą opodatkowaniu prowizję tych komisantów należy ustalić na zasadzie prawidłowo prowadzonych ksiąg handlowych komitenta.

Zwolnienie od obowiązku prowadzenia prawidłowych ksiąg handlowych dotyczy jedynie zakładu komisowej sprzedaży benzyny ze stacyj (pomp) benzynowych i nie zwalnia odnośnego komisanta od obowiązku prowadzenia ksiąg handlowych w odniesieniu do tranzakcyj (czynności handlowych), przy których, w myśl przepisów ustawy o państwowym podatku przemysłowym, wymagane jest prowadzenie prawidłowych ksiąg handlowych (komisowa sprzedaż prowadzona poza stacjami benzynowemi, eksport i t. p.).

O powyższem należy niezwłocznie powiadomić podległe urzędy skarbowe.

Minister Skarbu:
(—) *Wł. Zawadzki.*

54.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 27 stycznia 1934 r.

L. D. V. 47169/1/33.

w sprawie skreślenia wpisów hipotecznych dotyczących umorzonej części podatku majątkowego.

Do
wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich urzędów skarbowych.

Nawiązując do okólnika z dnia 31 marca 1933 r. L. D. V. 15774/2/33 w sprawie umorzenia niepłatnej części podatku majątkowego, Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że nałożony powyższym okólnikiem na właściwe władze skarbowe obowiązek wystąpienia z urzędu z wnioskiem o skreślenie hipotecznego zabezpieczenia umorzonej części podatku majątkowego, zwalnia jedynie płatników od przeprowadzenia własnem staraniem formalności hipotecznych, natomiast nie nakłada na Skarb Państwa obowiązku ponoszenia kosztów związanych z postępowaniem hipotecznem; koszty te mają być pokrywane przez zainteresowanych płatników.

W związku z tem Ministerstwo Skarbu poleca zawiadomić płatników podatku majątkowego w każdym konkretnym wypadku o możliwości skreślenia wpisu hipotecznego, uzależniając jednak dokonania formalności hipotecznych od uprzedniego zwrotu kosztów zabezpieczenia oraz uiszczenia kosztów skreślenia. Dopiero po uiszczeniu rzeczonych kwot Izby Skarbowe (dla osób prawnych, obowiązanych do publicznego składania sprawozdań) oraz urzędy skarbowe (dla pozostałych płatników podatku majątkowego) wystąpią — we własnym zakresie działania — do właściwych sądów z odpowiednim wnioskiem hipotecznym.

Równocześnie wyjaśnia się, że koszty skreślenia zabezpieczeń hipotecznych w wypadkach, gdy z powodu mylnej interpretacji obowiązujących przepisów zabezpieczone zostały nienależnie wymierzone podatki lub grzywny, albo gdy wskutek pomyłek w księgach bierczych zabezpieczono zaległości de facto nieistniejące — należy pokrywać z działu 2 § 8 („Inne wydatki") budżetu Ministerstwa Skarbu.

Minister Skarbu:
(—) *Wł. Zawadzki.*

55.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 29 stycznia 1934 r.

L. D. V. 54038 4 33

w sprawie sprzedaży owoców i jarzyn na targach.

Do
Izby Skarbowej
w Grudziądzu.

Na sprawozdanie z dnia 4 grudnia 1933 r. L. W. II. 100438 2855 2 33, Ministerstwo Skarbu w uzupełnieniu okólnika z dnia 14 listopada 1933 r. L. D. V. 50331 4 33 wyjaśnia, że prowadzona przez ogrodników i sadowników sprzedaż owoców i warzyw na targach nie podlega zwolnieniu od państwowego podatku przemysłowego, w myśl powyższego okólnika, a tem samem wymaga również i nabycia świadectwa przemysłowego na przedsiębiorstwo handlowe.

Zarazem Ministerstwo Skarbu zwraca uwagę na okólnik z dnia 9 listopada 1932 r. L. D. V. 43701 4 32, w myśl którego nie należy pociągać do opłaty podatku przemysłowego producentów rolnych, o ile prowadzona przez nich sprzedaż na targach ma charakter dorywczy.

Zastępca Dyrektora Departamentu:
(—) *P. Michalski.*

— — — — — — — — — — — —

MINISTERSTWO SKARBU
L. D. V. 54038 4 33.

Warszawa, dnia 29 stycznia 1934 r.

Wszystkim Izbom Skarbowym oraz Urzędowi Wojewódzkiemu Śląskiemu (Wydział Skarbowy)

przesyła się do wiadomości i stosowania.

Zastępca Dyrektora Departamentu:
(—) *P. Michalski.*

56.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 29 stycznia 1934 r.

L. D. V. 17345 4 32

w sprawie zwolnienia Izb Rzemieślniczych od podatku od energji elektrycznej.

Do
wszystkich Izb Skarbowych.

Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że na podstawie art. 12 p. 4 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 638) zużycie energji elektrycznej dla celów własnych przez Izby Rzemieślnicze wolne jest od podatku w tych samych granicach, jak zużycie energji przez samorząd terytorjalny zgodnie z art. 2 lit. b ustawy z dnia 17 grudnia 1931 r. o państwowym podatku od energji elektrycznej (Dz. U. R. P. Nr. 112, poz. 880).

Treść powyższego wyjaśnienia należy podać do wiadomości urzędom skarbowym.

Zastępca Dyrektora Departamentu:
(—) *P. Michalski.*

57.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 30 stycznia 1934 r.

L. D. V. 54699 1 33.

w sprawie ulg w spłacie zaległości w podatku od lokali.

Do
Wszystkich Izb Skarbowych.

Na podstawie art. 1 ustawy z dnia 10 marca 1932 r. o spłacie zaległości podatkowych (Dz. U. R. P. Nr. 29, poz. 291) upoważnia się urzędy skarbowe do umarzania we własnym zakresie— w terminie do końca czerwca 1934 r. — zaległości w podatku od lokali, pochodzących z okresu do dnia 31 grudnia 1931 r. włącznie, do wysokości 100 zł. dla poszczególnych płatników i to zarówno w wypadkach bezwzględnej nieściągalności, jakoteż w wypadkach, gdy ściągnięcie zaległości w drodze egzekucji mogłoby zagrozić egzystencji ekonomicznej płatnika.

Przy udzielaniu powyższych należy się stosować do postanowień części V okólnika Ministerstwa Skarbu z dnia 23 marca 1933 r. L. D. V. 11560/1/33, prolongowanego zarządzeniem z dn. 3 stycznia b. r. L. D. V. 55945 1 33. (Dzien. Urzęd. Min. Skarbu Nr. 3 z r. 1934, poz. 23).

O niniejszem zarządzeniu poleca się bezzwłocznie zawiadomić urzędy skarbowe.

Minister Skarbu:
(—) *Wł. Zawadzki.*

58.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 31 stycznia 1934 r.

L. D. VI. 955/1/34.

w sprawie przedłużenia terminu likwidacji sprzedaży wyrobów wódczanych niezaopatrzonych w cechy rejestracyjne.

Do

Wszystkich Izb Skarbowych oraz Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach.

Ministerstwo Skarbu przedłuża niniejszem do dnia 31-go grudnia 1934 r. moc obowiązującą okólnika z dnia 6 grudnia 1930 r. L. D. VI. 3440/2/30 (Dz. Min. Sk. Nr. 36, poz. 583) w sprawie przesunięcia terminu likwidacji sprzedaży detalicznej wyrobów wódczanych, niezaopatrzonych w cechy rejestracyjne.

Jednocześnie Ministerstwo zaznacza, iż wyznaczony wyżej termin likwidacji jest ostateczny i nierozsprzedane po tym terminie wyroby winny zostać wycofane z obrotu.

Kierownik Departamentu:
(—) *St. Widomski.*

59.

WYKŁADNIA USTAWY

o opłatach stemplowych, ustalona przez Ministerstwo Skarbu.

Skrót: u. o. s. — ustawa o opłatach stemplowych z dn. 1 lipca 1926 r. (DURP. z 1932 r. Nr. 41, poz. 413). r. w. s. — rozporządzenie wykonawcze z dnia 10 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 99, 842).

396. (art. 120). Tekst wykładni Nr. 80 (ogłoszonej w Nr. 19 Dz. Urz. z r. 1927), ustalony wykładnią Nr. 266 (ogłoszoną w N-rze 10 Dz. Urz. z r. 1930), ulega zmianom następującym:

1) Wyrazy: „Dz. U. Śl. Nr. 4, poz. 7)" zostają zastąpione wyrazami: „Dz. U. Śl. z r. 1933 Nr. 22, poz. 46".

2) Po tekście zdania drugiego (t. j. po wyrazach „na obszarze gminy miejskiej") umieszcza się tekst następujący: „(art. 13, ustęp 2, ustawy z dnia 24 marca 1933 r. o ulgach dla nowowznoszonych budowli, Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 173)" (L. D. V. 2100 5 34).

397. (art. 140, 145 i 154). Wykładnia Nr. 345, ogłoszona w Nr. 19 Dz. Urz. z 1932 r. zostaje uzupełniona tekstem następującym:

Ustępy pierwszy i drugi niniejszej wykładni mają zastosowanie również do kart rybackich i kart wędkarskich, wydawanych na mocy art. 41 i 45 śląskiej ustawy o rybołówstwie z dnia 22 grudnia 1933 r. (Dz. U. Śl. Nr. 30, poz. 62). Odpowiednikiem art. 51 ustawy o rybołówstwie z dnia 7 marca 1932 r. jest art. 49 powołanej ustawy śląskiej.

Ustęp trzeci ma zastosowanie do karty rybackiej, wydanej według zasad dotychczasowych w myśl ustępu pierwszego art. 91 powołanej ustawy śląskiej.

Ustęp czwarty niniejszej wykładni ma zastosowanie do tymczasowej karty rybackiej i tymczasowej karty wędkarskiej, wydanych w myśl ustępu drugiego art. 91 ustawy śląskiej (L. D. V. 2205/5/34).

398. (art. 154). Mierniczowie przysięgli (ustawa z dnia 15 lipca 1925 r., Dz. U. R. P. z r. 1928 Nr. 46, poz. 454) nie są urzędami państwowemi w rozumieniu art. 154 u. o. s. Dokumenty, wydawane przez mierniczych przysięgłych, wymienione w art. 11 powołanej ustawy, nie podlegają więc opłacie stemplowej (L. D. V. 13723/5/32).

60.

INSTRUKCJA

w sprawie poboru i zarachowywania opłat katastralnych.

Na podstawie art. 12 ustawy z dnia 3 czerwca 1921 r. o Kontroli Państwowej (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 314) zarządzam w porozumieniu z Najwyższą Izbą Kontroli, co następuje:

§ 1.

Z dniem wejścia w życie niniejszej Instrukcji bezpośrednie pobieranie jakichkolwiek opłat za czynności urzędowe działów katastralnych (ekspozytur) urzędów skarbowych i oddziałów katastralnych Izb Skarbowych jest niedozwolone.

Przypadające na podstawie obowiązujących taryf należności za sporządzanie map i odpisów katastralnych oraz za wykonywanie pomiarów mają być wpłacane w kasach właściwych urzędów skarbowych bezpośrednio, względnie za pośrednictwem P. K. O. na konto czekowe tych kas.

Należności, przypadające za takież czynności oddziałów katastralnych Izb Skarbowych, mają być wpłacane do kasy 1 urzędu skarbowego w siedzibie Izby, względnie za pośrednictwem P. K. O. na konto czekowe tej kasy.

W pierwszym przypadku kasa urzędu skarbowego zarachowuje wpłacone z tego tytułu kwoty na rachunek bieżący właściwego urzędu skarbowego, w drugim przypadku na rachunek bieżący Izby Skarbowej.

U w a g a: Należności, przypadające za wyżej wymienione czynności oddziału katastralnego Izby Skarbowej w Grudziądzu, ze względu na

siedzibę tegoż w Toruniu mają być wpłacane do kasy Urzędu Skarbowego w Toruniu, względnie na konto czekowe tej kasy w P. K. O., a przez tę kasę zarachowywane na rachunek bieżący kierownika tegoż oddziału katastralnego.

§ 2.

Przy prowadzeniu rachunku bieżącego kasy urzędów skarbowych winny stosować postanowienia obowiązujących przepisów o rachunkach bieżących.

Dowody wpłat należności katastralnych na rachunek bieżący, urzędnik prowadzący księgi rachunków bieżących doręcza bezzwłocznie po otrzymaniu ich z kasy działowi katastralnemu celem zanotowania w zamówieniach (§ 4) dat i pozycji dziennika przychodu. Ekspozyturom urzędów skarbowych dowodów tych nie przesyła się; daty wpłat i pozycje dziennika przychodu w zamówieniach i wykazach wykonanych zamówień (§ 4) wpisuje urzędnik prowadzący księgi rachunków bieżących po otrzymaniu wykazów z zamówieniami od ekspozytury.

§ 3.

Przy zgłaszaniu się w działach katastralnych (ekspozyturach) urzędów skarbowych stron z zamówieniami na prace dotyczące katastru, działy te obliczają za zamówione prace należność w wysokości przypuszczalnych kosztów, wypełniają blankiet nadawczy P. K. O. (wzór Nr. 785), wypisując na nim kwotę, jaka według obliczenia przypada do uiszczenia, nazwisko, imię i adres zamawiającego, tytuł należności i sposób zarachowania.

§ 4.

Na podstawie otrzymanych dowodów wpłat, lub okazanego przez stronę potwierdzenia dla wpłacającego, działy katastralne (ekspozytury) sporządzają zamówienia na druku (wzór Nr. 1) w dwóch egzemplarzach przez kalkę, wpisując doń: Nazwisko, imię i adres zamawiającego, przedmiot zamówienia i wpłaconą kwotę oraz datę i pozycję dziennika przychodu (§ 2).

Po wykonaniu zamówionych prac działy katastralne przystępują do ostatecznego obliczenia należności, wypełniając w odpowiedni sposób pozostałe rubryki zamówienia, poczem wpisują treść zamówienia do wykazu wykonanych zamówień (wzór Nr. 2).

Wykaz prowadzi się miesięcznie. Po upływie miesiąca wykaz zamyka się przez podsumowanie wszystkich przedziałek kwotowych.

Kierownik działu (ekspozytury) stwierdza swym podpisem prawidłowość wykazu i przedkłada wykaz wraz z pierwszemi egzemplarzami zamówień oraz rachunkami kosztów podróży i ewent. innych kosztów związanych z wykonaniem prac pomiarowych kierownikowi urzędu skarbowego.

§ 5.

Po wpisaniu dat i pozycji dziennika przychodu wpłat uiszczonych za pośrednictwem P. K. O., o ile wpłaty dotyczą ekspozytur, przedkłada kierownik urzędu wykaz wykonanych zamówień wraz z załącznikami Izbie Skarbowej do kontroli w terminie pięciodniowym po upływie miesiąca.

Izba Skarbowa (oddział katastralny) poddaje otrzymane wykazy merytorycznej kontroli, poczem zarządza wyasygnowanie z rachunku bieżącego urzędu skarbowego należności, przypadających wykonawcom i Skarbowi Państwa (budżet Ministerstwa Skarbu) oraz nadpłaconych kwot stronom.

§ 6.

Przepisy §§ 1 — 5 stosuje się przez analogię do oddziałów katastralnych Izb Skarbowych.

§ 7.

Ewidencję opłat za przepisanie w operatach katastralnych zmian w posiadaniu prowadzą kasy urzędów skarbowych w księdze bierczej podatku gruntowego (wzór Nr. 764). Przypis należności wciąga się do tej księgi w sumach ogólnych na każdą gromadę wiejską.

§ 8.

Na podstawie wykazów należności za przepisanie w operatach katastralnych zmian w posiadaniu (wzór Nr. 3), sporządzony oddzielnie na każdą gromadę wiejską, a przesłanych przy zestawieniu (wzór Nr. 4), zawierającem ogólne kwoty każdego wykazu i łączną sumę wszystkich — kasy urzędów skarbowych wciągają przypis należności do list poborowych podatku gruntowego indywidualnie, a następnie do ksiąg bierczych tegoż podatku zbiorowo według gromad wiejskich.

§ 9.

Wynagrodzenie w wysokości 3% należności pobranych za przepisanie w operatach katastralnych zmian w posiadaniu otrzymują zarządy gmin w podobny sposób jak wynagrodzenia za pobór podatku grutowego. O wypłaceniu wspomnianego wynagrodzenia należy umieścić wzmiankę w księdze bierczej na koncie właściwej gromady wiejskiej z powołaniem się na poz. dziennika rozchodowego.

§ 10.

Postanowienia §§ 7 — 9 stosuje się również do opłat za przepisanie w operatach katastralnych zmian w posiadaniu w gminach miejskich.

§ 11.

W wykazie sumarycznym przychodów budżetowych Ministerstwa Skarbu kasy urzędów skarbowych wykazują oddzielne wpływy za prace katastralne, wykonane na zamówienie stron (§§ 1 — 6) i oddzielnie wpływy za przepisanie w operatach katastralnych zmian w posiadaniu (§§ 7 — 10).

§ 12.

Niniejsza instrukcja wchodzi w życie z dniem 1-go lutego 1934 r. z tem, że §§ od 1—6 włącznie obowiązują w okręgach I i II Izby Skarbowej we Lwowie, Izb Skarbowych w Krakowie, Poznaniu i Grudziądzu oraz na obszarze Województwa Śląskiego; natomiast §§ 7 — 11 włącznie w okręgach Izb Skarbowych w Poznaniu i Grudziądzu oraz na obszarze górnośląskiej części Województwa Śląskiego.

Z dniem wejścia w życie niniejszej instrukcji dotychczasowe przepisy rachunkowo-kasowe dla urzędów katastralnych przestają obowiązywać.

Minister Skarbu:
(—) *Wł. Zawadzki.*

Warszawa, dnia 11 stycznia 1934 r.

(Monitor Polski z dn. 31.I. 1934 r. Nr. 25, poz. 38).

Wzór Nr. 1 do „Instrukcji w sprawie poboru i zarachowywania opłat katastralnych".

Izba Skarbowa w . . . . Data przyjęcia zamówienia . . . .

Urząd Skarbowy Dział Katastralny / Ekspozytura w . . . .

Zamówienie Nr. . . . . .

Nazwisko i imię zamawiającego . . . .
Miejsce zamieszkania zamawiającego . . . .
Przedmiot zamówienia zamawiającego . . . .
Uiszczono tytułem należności za wykonanie zamówienia:

dn. . . . . . . poz. dz. przych. . . . . zł . . gr
" " " " . . . . zł . . gr

Razem . . . . . . zł . . gr

Obliczenie należności.

Nr. poz.	Wyszczególnienie wykonanych prac i zużytych materjałów	Poz. taryfy	Cena jednostkowa	Należność
	Razem:			

. . zł . . gr

Nadpłata do zwrotu: . . zł . . gr

Z kwoty . . . . przypada:

Wykonawcy . . . . zł . . . . gr . .
" . . . . zł . . . . gr . .
" . . . . zł . . . . gr . .
" . . . . zł . . . . gr . .
Do przekazania na rachunek oddziału katastralnego (nal. archiw.) . . . . zł . . . . gr . .
Na rzecz Skarbu Państwa . . zł . . . . gr . .

Razem: zł . . . . gr . .

Data wykonania zamówienia . . . . Podpis Kierownika Działu Katastr.:

Wzór Nr. 2 do „Instrukcji w sprawie poboru i zarachowywania opłat katastralnych".

Urząd Skarbowy (Dział Katastralny) / (Ekspozytura) w . . . .

dnia . . . . 193 . . . r.

WYKAZ WYKONANYCH ZAMÓWIEŃ
miesiąc . . . . 193 . . r.

Wystawiono zlecenia wypłaty:

dla . . . . na kwotę zł . . . . gr . .
" . . . . " " zł . . . . gr . .
" . . . . " " zł . . . . gr . .
" . . . . " " zł . . . . gr . .
" . . . . " " zł . . . . gr . .
na budżet Skarbu Państwa . . " " zł . . . . gr . .

Ogółem zł . . . . gr . .

Dnia . . . . 193 . . . r.

Kierownik Urzędu Skarbowego:

L. porządkowa	Nazwisko i imię, adres zamawiającego	Data i liczba zamówienia	Uiszczona należność			Z uiszczonej należności przypada:																		Uwagi
			Data i pozycja dziennika	Kwota		na wypłatę wynagrodzenia za prace dla:										na rzecz Skarbu Państwa		na rachunek oddziału katastralnego		na zwroty dla stron		
						Kierownika N		wykonawcy N		wykonawcy N		wykonawcy N		wykonawcy N								
				zł	gr	zł	gr	zł	gr	zł	gr	zł	gr	zł	gr	zł	gr	zł	gr	zł	gr	
1	2	3	4	5		6		7		8		9		10		11		12		13		14

Wzór Nr. 3 do „Instrukcji w sprawie poboru i zarachowywania opłat katastralnych".

Załącznik B.

Urząd Skarbowy $\frac{\text{dział katastralny}}{\text{ekspozytura}}$ . . . .

Gmina . . . .

Gromada wiejska . . . .

WYKAZ NALEŻNOŚCI

za przeprowadzenie zmian w posiadaniu w operatach katastralnych
okres budżetowy 19 . . .

Liczba porządkowa	Liczba porządkowa dziennika B	Artykuł Nr.	Numer księgi budynkowej	Nazwisko, imię, zawód i miejsce zamieszkania płatnika	Należność za przeprowadzenie zmian w operacie katastralnym od:						Razem	
					gruntu		budynków					
					zł	gr	zł	gr	zł	gr	zł	gr
1	2	3	4	5	6		7		8		9	

Liczba porządkowa	Liczba porządkowa dziennika B	Artykuł Nr.	Numer księgi budynkowej	Nazwisko, imię, zawód i miejsce zamieszkania płatnika	Należność za przeprowadzenie zmian w operacie katastralnym od:						Razem	
					gruntu		budynków					
					zł	gr	zł	gr	zł	gr	zł	gr
1	2	3	4	5	6		7		8		9	

Wzór Nr. 4 do „Instrukcji w sprawie poboru i zarachowywania opłat katastralnych".

ZESTAWIENIE WYKAZÓW NALEŻNOŚCI
za przeprowadzenie zmian w posiadaniu w operatach katastralnych
okres budżetowy 19 . . .

IZBA SKARBOWA . . . . dnia . . . . . . 19 . .
L. . . . . .

Do
URZĘDU SKARBOWEGO
w . . . .

W załączeniu przesyła Izba Skarbowa . . . sztuk indywidualnych wykazów należności za przepisanie zmian w posiadaniu w operatach katastralnych celem wpisania do list poborowych i ksiąg bierczych podatku gruntowego oraz ściągnięcie należności.

Kierownik Oddziału Katastr.:

Liczba porządkowa	Gromada wiejska	Należność za przeprowadzenie zmian w operatach katastralnych od:								Uwagi
	Nazwa	gruntów		budynków				Razem		
		zł	gr	zł	gr	zł	gr	zł	gr	
1	2	3		4		5		6		7

Liczba porządkowa	Gromada wiejska	Należność za przeprowadzenie zmian w operatach katastralnych od:								Uwagi
	Nazwa	gruntów		budynków				Razem		
		zł	gr	zł	gr	zł	gr	zł	gr	
1	2	3		4		5		6		7

Z PREZYDJUM RADY MINISTRÓW.

W dniu onegdajszym Rada Ministrów uchwaliła Rozporządzenie o państwowej pomocy lekarskiej dla funkcjonarjuszów państwowych, sędziów w sądach powszechnych i administracyjnych, prokuratorów, oficerów i szeregowych policji państwowej, straży granicznej, b. policji woj. śląskiego, członków ich rodzin i emerytów. Według rozporządzenia państwowa pomoc lekarska obejmuje: poradę lekarską, pomoc lekarską, pomoc położniczą, dostarczanie lekarstw, leczenie w zakładach leczniczych, leczenie fizykoterapeutyczne i badania djagnostyczne.

Ponadto uchwalono rozporządzenie o ulgach dla funkcjonarjuszów państwowych, sędziów, prokuratorów, asesorów i aplikantów sądowych oraz dla oficerów i szeregowych policji państwowej i straży granicznej przy przejazdach kolejami państwowemi. Ulgi te, rozszerzone również na pracowników państwowych kontraktowych i prowizorycznych, wynosić będą 50 procent taryfy, która obowiązywała do dnia 1 stycznia r. b. Ulgi dla oficerów i szeregowych policji państwowej, policji woj. śląskiego oraz straży granicznej wynosić będą 80 do 83 procent stawek taryfy normalnej, obowiązującej do 1 stycznia 1934 r. Przypomnieć należy, że zgodnie z rozporządzeniem Ministra Komunikacji z grudnia ub. roku żonom funkcjonarjuszów państwowych przysługują ulgi przy przejazdach na kolejach państwowych te same, jakie przysługują funkcjonarjuszom państwowym.

Z MINISTERSTWA SKARBU.

W uzupełnieniu komunikatu o przystąpieniu Polskiego Zarządu Ceł do międzynarodowego porozumienia w sprawie ułatwień dotyczących regulowania tryptyków niezałatwionych lub zagubionych, ogłoszonego w Nr. 167 „Monitora Polskiego" z dnia 24 lipca 1933 r., Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości, że w wykonaniu postanowień punktu III wymienionego porozumienia poniżej wyszczególnione państwa uznały swe podpisy, złożone na akcie porozumienia, za ostateczne w datach następujących:

Niemcy — dnia 28 marca 1931 r.
Belgja — dnia 28 marca 1931 r.
Wielka Brytanja i Irlandja Północna — dnia 28 marca 1931 r.
Danja — dnia 28 marca 1931 r.
Francja — dnia 15 kwietnia 1931 r.
Holandja — dnia 11 czerwca 1931 r.
Luksemburg — dnia 28 marca 1931 r.
Szwajcarja — dnia 28 marca 1931 r.
Czechosłowacja — dnia 28 czerwca 1933 r.

KOMUNIKAT.

Ministerstwo Skarbu przypomina płatn[illegible]om podatków bezpośrednich, że w miesiącu lutym b. r. płatne są następujące podatki:

1) do 15 lutego — zaliczka miesięczna na podatek przemysłowy od obrotu za rok 1934, w wysokości podatku przypadającego od obrotu osiągniętego w miesiącu styczniu 1934 r., przez przedsiębiorstwa handlowe I i II kategorji i przemysłowe I — V kategorji, prowadzące prawidłowe księgi handlowe oraz przez przedsiębiorstwa sprawozdawcze;

2) do 15 lutego — zaliczka miesięczna na poczet nadzwyczajnego podatku od dochodu osiągniętego przez notarjuszy (rejentów), pisarzy hipotecznych i komorników w miesiącu styczniu 1934 r.;

3) do 28 lutego — podatek od nieruchomości za IV kwartał 1933 r., podatek od lokali oraz podatek od placów budowlanych za I kwartał 1934 r.;

4) do 5 lutego — podatek od energji elektrycznej, pobrany przez sprzedawcę energji elektrycznej w czasie od 16 do 31-go stycznia 1934 r.; do 20 lutego — tenże podatek, pobrany przez sprzedawcę energji elektrycznej w ciągu pierwszych 15-stu dni lutego b. r.;

5) podatek dochodowy od uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę — w terminie do dni 7 po dokonaniu potrącenia podatku.

Ponadto płatne są w lutym 1934 r. zaległości odroczone lub rozłożone na raty z terminem płatności w tym miesiącu, tudzież podatki, na które płatnicy otrzymali nakazy płatnicze z terminem płatności również w tym miesiącu.

Z FUNDUSZU PRACY.

Powołany mocą rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. Fundusz Inwestycyjny został już zorganizowany, jako odrębna jednostka prawna w ramach organizacyjnych Funduszu Pracy. Jak wiadomo, w celu uruchomienia robót inwestycyjnych, P. Minister Skarbu wypuścił bezterminowe skrypty dłużne Skarbu Państwa pod nazwą Bonów Funduszu Inwestycyjnego. Ponieważ od szybkiego rozprowadzenia bonów zależy dokonanie ich dalszych emisyj, a co za tem idzie zwiększenie robót inwestycyjnych, Fundusz Pracy podjął się współpracy przy rozprowadzaniu bonów, m. in. w formie przyjmowania tych bonów na spłatę rat pożyczkowych oraz na spłatę procentów i rat amortyzacyjnych od pożyczek, uzyskanych w Funduszu Pracy.

Ponieważ bony te mają 100%-we zabezpieczenie narówni z banknotami, są wymienialne w kasach urzędów skarbowych na złote, mają zalety papieru premjowego, gdyż co tydzień odbywa się losowanie, a można niemi ponadto uiszczać wszelkie należności Skarbu Państwa, nadają się więc do regulowania zobowiązań, a w szczególności do lokowania oszczędności.